

Jos jedno...

by [Radmila Solesa-Cetic](#) on Tuesday, May 3, 2011 at 11:01am

Nikad mi nije bilo dosadno. Niti jedan minut mog disanja nije otisao uzaludno, na dosadu. I s vama sam se zezala stalno, da ne brinete ako sam sama, u najboljem sam drustvu. Voljela sam svoje misli, bili nam dragi sveti trenuci kad ostanemo sami. U zadnjih sedam mjeseci usla sam u mnogo novih krajeva svoj duse, nisam znala za njih da postoje. Voljela bih da nisam, al' dosadno mi bilo nije. Sad, kad se moje misli konstantno mijesaju s tvojima, sigurna sam, da cu, sa jos vise cudjenja, gledati u ljude, najcesce mlade, kad izgovore da im je dosadno.

Voljela bih, sine, da do kraja ovozemaljskog zivota ostanem u sobi, ili, odem na vrh planine, gdje sam nebu najbliza, i mislim. Osjecam.

Time ne bih pokazala i pružila ljubav nikom drugom do tebi. A tebi se ne trebam dokazivati, ti si moja ljubav, ti si dio mene, ti si ja. Tata i Sandro mene trebaju. Nas trebaju. Ovaj nas svijet, sa svim svojim manama, nas treba. Znam da ti mozes djelovati jace, zesce, mocnije, od tamo, al' mogu i ja odavde. Posao je jednostavan, tako ga i shvatiti trebam – Bring Love to Life.

Da uspijem u jednom djetetu, u jednoj majci, ja odradila svoje. A zamisli jos jedno i jos jedna. Pa jos jedno i jos jedna. Misija je jasna, sine.

Jasno mi je, danas, zasto majke moga Kluba imaju haman pa istu bol i, cini mi se, da su nam djeca bila haman pa ista. Da ste svi vi koji ste otisli prije vremena braca i sestre.

Da sam ja ili tvoj otac ili bilo ko od nas starijih otisli sa deset, petnaest i dvadeset i mi bi vam bili braca po dusi.

Kad prodjes mladost, kad te mlin zivota pocne mljeti, kad krenu racuni, odlasci na posao (koji vecina ne voli), kad pocnes gutati sta ti pretpostavljeni kaze, kad te u rat posalju, kad ti posao ne daju, kad vijesti postanu glavni program televizijski, onda smo daleko od vas.

Vise ne gledamo u nebo, ne tragamo za zvijezdama, ne obracamo paznju na mjesec, osim kad nam zaspati ne da, a valja ustati rano. Ne slusamo Lenona i Imagine kao himnu, ne slusamo muziku kao nekad. Ne desava nam se da iz cista mira potrcimo samo tako, bez razloga, trci nam se, mozemo, puni smo elana, ne trazimo razlog.

Čak i u društvu sve rjeđe plesemo, a sami, i kad nas muzika digne, ne možemo, šta ako nas neko vidi, mislice da smo ljudi.

Zato, kad mi, ovi stariji, kojima je i vrijeme, odemo, svijet ne zali kao za vama. Niti smo bili fun, niti smo imali ideale, niti smo, u zadnjih trideset godina potracali eto, tek tako.

Ali, Tine, mislim da će me gledanje u nebo, traženje tebe u njemu, približiti onoj Radmili od sesnaest koja je mislila da svijet treba i promijeniti može. Ko zna, možda i ćujem kako zvijezde pjevaju.